Legendoja ja Tarinoita:

Tuomion Kenraalit

Roope Raninen

LEGENDOJA JA TARINOITA

Tuomion Kenraalit

LUVUT

Luku 1 ..... **1**
Luku 2 ..... **14**
Luku 3 ..... **31**
Luku 4 ..... **52**
Luku 5 ..... **64**
Luku 6 ..... **93**
Luku 7 ..... **117**
Luku 8 ..... **138**
Luku 9 ..... **156**
Luku 10 ..... **175**
Luku 11 ..... **195**
Luku 12 ..... **221**
Luku 13 ..... **244**
Luku 14 ..... **278**
Luku 15 ..... **303**
Luku 16 ..... **326**
Luku 17 ..... **349**
Luku 18 ..... **360**
Luku 19 ..... **388**
Luku 20 ..... **409**
Epilogia **412**

Outerworld
Uiform agip Graveyard
Forgotten Eye
Treasure Island
Fort William
Pirate Port
Dominex
Dead men's jump
Field of Zizack
Kademia
Parz
Tomorano
Norule
Temple of Sako
Island of Cyclops
Kunda
Center of Luulax
Hazaar
Deruk
Warium
Luulax
Mak'hrongi
Greenleaf
Raiko
Gate of Dominex
Hagarium
Lake Seromp
Cyclop's Gateway
Ola'Sadur
Deathium
Merhy
Old Forest
Malzo
Kurkizaan
Plaquin
Dal'Lah
Sempiar
Qsaur
No man's land
N
W
E
S

LUKU 1

On olemassa legenda, tai pikemminkin satu, joka kertoo vanhasta kuningaskunnasta, jossa asui perhe pienessä kylässä. Tämä perhe tulisi jäämään historiaan tuhansia vuosia myöhemmin, eikä millään hyvällä tavalla. Perhe koostui viidestä veljestä ja yhdestä sisaresta, vanhempia heillä ei ollut.

Nuorimman veljen nimi oli Zarnh. Zarnh oli rauhallisin ja ystävällinen kaikille. Hän oli myös hauskin henkilö kylässä. Monet ihmiset ovat sanoneet, että haluaisivat olla hänen ystäviään.

Psych oli toiseksi nuorin perheessä. Hän pystyi siirtämään pieniä kiviä mielensä avulla. Psych oli ryhmän sielu, eikä hän koskaan puhunut muille kuin perheellensä ujon luonteensa takia. Häntä tuskin edes nähtiin kylillä tai muiden ihmisten seurassa.

Qurantius tai Qur oli aina metsästämässä eikä tullut takaisin, ennen kun sai tapettua eläimen perheelleen ruuaksi. Hän oli myös yksi kylän parhaita seppiä ja teki parhaita haarniskoita koko valtakunnassa. Jotkut ihmiset ovat sanoneet, että metsästäminen Qurin kanssa oli miellyttävä kokemus.

Cyra, veljesten ainoa sisko, pystyi pitämään puolensa miekka-, nyrkki-, kirves- ja monissa muissa taisteluissa. Kerrotaan, että Cyra antoi kookkaammalle miehelle turpaan, kun tämä haukkui hänen pikkuveljeään. Monet kylän nuoret miehet ja naiset pitivät häntä kaikista kauneimpana maan päällä.

Orel’Zeel oli hyväntahtoinen ja älykkäin koko kylässä. Hän laittoi muut edelleen, eikä koskaan vahingoittanut ketään ilman syytä. Jopa kuningas kunnioitti häntä, ja tämä oli suuri kunnia niihin aikoihin.

Orel’Zeelin parhaan ystävän ja veljensä nimi oli Woc’Ecaf. Hän oli perheensä voimakkain, karismaattisin ja vanhin. Hän piti perhettä elossa, eikä hän halunnut koskaan pettää heitä. Hän oli perheensä johtaja, ja kaikki muut uskoivat häntä ja luottivat vanhimpaan veljeensä.

Sisarukset päättivät lähteä etsimään Nazer’Karania, jonka sanottiin pystyvän vastaamaan kaikkiin kysymyksiin. Nazer’Karan oli myytien mukaan energiapallo, joka ilmestyi yhtäkkiä, mutta kukaan ei koskaan onnistunut löytämään sitä, jonka takia kaikki pitivät sitä suurena pilana. Jotkut kuitenkin uskoivat sen olemassaoloon vanhojen tekstien takia. Kukaan ei ollut pystynyt löytämään mystistä energiaa, mutta Woc’Ecaf ja hänen perheensä uskoivat sen olemassaoloon ja siihen, että se pitäisi löytää.

He tekivät mahdottoman löytämällä muinaiset rauniot, joiden sisällä oli Nazer'Karan. Siellä oli myös merkkejä vanhasta heimosta, joka eleli siellä; tuhoutuneita pylväitä, rikkinäisiä ruukkuja, ympäri luolaa oli vanhalla verellä kirjoitettuja tekstejä, joita he eivät ymmärtäneet, ja tuhansittain rikkinäisiä kääröjä maassa. Sisarukset menivät piiriin pallon luo, ja vanhin veljeksistä kysyi Nazer’Karanilta:

”Me haluamme tietää, kuinka vesi syntyi. Miten kalliot nousivat. Haluamme tietää, onko tuonpuoleista tai kadotusta. Haluamme tietää kaiken! ” Mutta he eivät saaneet vastausta, sen sijaan Nazer’Karan räjähti täyttäen huoneen sinisellä energialla.

Energia muuttui violetiksi ja meni perheen lävitse. Hyväntahtoisista sisaruksista tuli pahoja, ilkeitä ja murhanhimoisia. Sisarusten ihonväri muuttui kalpeaksi. Nazer’Karanin energia muutti heidän ajatuksiaan ja taitojaan.

Zarnhin mieli ajautui hulluuteen. Hänestä tuli entistä arvaamattomampi ja murhanhimoisempi. Hänen oikea hansikkaansa muuttui hiilenmustaksi. Hansikkaan sormet muuttuivat tummaksi metalliksi, jotka pystyivät laajenemaan ja palaamaan normaalin kokoiseksi. Metalli terävöityi niin kauan, että se pystyi menemään minkä tahansa läpi. Zarnhin naaman eteen ilmestyi pääkallon palanen,

joka peitti yli puolet hänen kasvoistaan. Pian luolassa kaikui hänen psykopaattinen naurunsa.

Psychin voimat kehittyivät kivien heittämisestä luonnon manipulointiin. Hän pystyisi tuhoamaan koko maailman, jos hän haluaisi. Hänen käteensä ilmestyi hopeinen sauva, jonka päässä oli violettia Nazer'Karania muistuttavaa energiaa. Ympäri sauvaa ilmestyi tuntemattomia kirjoituksia. Hän laittoi tuskissaan kypärän päähänsä. Kypärä sulautui hänen kalloonsa kiinni, ja siihen ilmestyi samanlaisia kirjoituksia kuin sauvaan. Hänen ruskea vaatetuksensa muuttui samalla tummemmaksi.

Qurantius menetti ihmismielensä ja tilalle tuli verenhimoinen hirviö, joka halusi vain tappaa ja syödä muita. Qurin hampaat muuttuivat torahampaiksi ja kynnet raatelukynsiksi. Hänen koko ihoaan alkoi peittää karvapeite, ja hänen ihmiskehonsa alkoi muistuttaa pian sutta. Kypärä upposi silmien eteen ja alkoi tiukentua. Hän ei voinut nähdä, mutta hänen hajuaistinsa parantui eläimen tasolle, samoin kuuloaistinsa. Hänen paitansa tuhoutui, mutta hänen puolirikkinäiset villahousunsa jäivät jalkaan, muistuttaen muille, että hän oli ollut ihminen joskus. Nyt hän oli verenhimoinen susi.

Cyran kehon ympärille muodostui musta kokovartalohaarniska, joka oli läpäisemätön. Pienten nisäkkäiden kalloista koostuva vyö alkoi ympäröidä Cyran lantiota. Haarniskan hartioihin kiinnittyi pitkiä luupiikkejä. Cyran eteen ilmestyi hänen itsensä kokoinen kilpi ja valtava nuija, jotka olivat saman värisiä kuin hänen haarniskansa. Sitten Cyran iho ja elimet sulivat pois jättäen jälkeensä vain liikkuvan luurangon.

Woc'Ecafin komea pää muuttui eläimen kalloksi, jolla oli pitkät sarvet ja liekehtivät keltaiset silmät. Hän kasvoi hiukan pidemmäksi, suuremmaksi ja voimakkaamaksi. Tyhjästä ilmestyneet metalliketjut alkoivat kiristyä hänen vaatetuksensa päälle. Hänen hansikkaansa räjähtivät, kun hänen uudet luurankokätensä kasvoivat suuriksi.

Orel'Zeel hyppäsi älykkäästi pois piiristä, ennen kuin Nazer'Karan pystyi korruptoimaan häntä. Hän kuuli, kuinka hänen perheensä huusi

kivusta ja näki, mitä heille oli tapahtunut. Hän ei voinut vaikuttaa tilanteeseen. Kyyneliään pidätellen Orel'Zeel kompastui kääröön pakoon juostessaan. Orel'Zeel katsoi kääröä ja huomasi siinä lukevan: "Nazer'Karanin voimat ja maagiset vaarat. " Hän otti käärön mukaansa ja pakeni pois paikalta.

Perheen muut jäsennet tulivat myöhemmin raunioista, Woc'Ecaf ensimmäisenä. Hän huusi:

"On aika saada kaikki vapisemaan pelosta, kun murskaamme heidän kallonsa!" Muut nauroivat hänen takanansa.

Ja niin kuolema tuli yllättäen.

Woc'Ecaf ja muut perheen jäsenet levittivät kauhua ympäri kuningaskuntaa tappaen kaiken, mikä liikkui. Vahvimmat henkilöt otettiin vangeiksi. Vankeja kidutettiin Psychin sauvan avulla. Ihmiset, jotka otettiin vangeiksi, alkoivat muuttua hiljalleen korruptoituneiksi, hirviömäisiksi, lojaaleiksi ja pahoiksi. He alkoivat palvella Woc'Ecafia ja muita perheen jäseniä. Heitä alettiin kutsua "Tuomion Sotilaiksi." Ihmiset luulivat lopun tulleen, kun sisarukset aiheuttivat kauhua ympäri maata. Sisaruksia alettiin kutsua "Tuomion Kenraaleiksi", koska he olivat heidän loppunsa, ja itse Woc'Ecafia alettiin kutsua "Pahuuden Lordi Woc'Ecafiksi", Kaaoksen luojaksi, pahuuden mestariksi, miljoonien surmaksi ja Tuomion Kenraalien johtajaksi. Näytti siltä, että kaikki oliot kuolisivat Woc'Ecafin ja Tuomion Kenraalien käsissä.

Sillä välin, kun Lordi ja muut levittivät kauhua, Orel'Zeel oli tutkinut mystistä Nazer'Karania, joka oli korruptoinut hänen perheensä. Hän oli perustanut laboratorion vuoren huipulle, jossa hän teki kokeita Tuomion Sotilaille, joiden sisällä oli pala Nazer'Karanin voimaa. Orel'Zeel keksi tavan pysäyttää veljensä ja siskonsa, mutta se olisi vain väliaikainen ratkaisu ongelmaan; hän yrittäisi jäädyttää heidät. Orel'Zeel matkusti viimeisten elävien kansalaisten luo ja pyysi viimeistä iskua Lordia, Tuomion Kenraaleja ja Tuomion Sotilaita vastaan. He suostuivat. Tästä syntynyttä sotaa kutsuttiin Suureksi Sodaksi, jossa sotilaita kuoli molemmilta puolilta, mutta onneksi Orel'Zeelin suunnitelma toimi! Zarnh, Psych, Qur, Cyra, ja Lordi

Woc'Ecaf jäätyivät jäälohkareiden sisään, kun taas Tuomion Sotilaat muuttuivat tuhkaksi.

Eloonjääneet päättivät haudata Tuomion Kenraalit maan alle, ettei heitä koskaan löydettäisi. Orel'Zeel lukittautui laboratorioonsa, etsien keinoa vapauttaa perheensä Nazer'Karanin otteesta. Pian kukaan ei enää kuullut hänestä, jolloin hänen uskottiin kuolleen.

Pian kaikki kertoivat kokemuksiaan Suuresta-Sodasta. Kokemuksista tuli tarinoita, tarinoista tuli myyttejä. Tuosta tapahtumasta tuli lopulta vain legenda Woc'Ecafista ja hänen veljistänsä ja siskostansa, unohtaen paikkansa historiassa. Nyt heistä kerrotaan vain iltasatuja, ja heidän legendansa toimii varoituksena lapsille ahneudesta ja pahuudesta.

-------Pian satu jälleen kerran elää------

Lavim

En haluaisi olla täällä, Tuca'Runissa. Tämä vankila on maailman huonoimpia paikkoja, missä voi työskennellä. Vangit odottavat täällä teloitusta tai kuolevat selleihinsä. Ja mitä me vartijat teemme? Istumme täällä pelaamassa korttia tai teloitamme vankeja, jotka on tuomittu kuolemaan Luulaxen kuninkaan käskystä. Eikä mitään tärkeää päivää ole merkattu Bumbway-kuukaudelle. Ainoastaan kesäjuhla, joka on jo vietetty. Vietänkin tämän ajan omassa huoneessani makoilemalla sängyssä. Rikkinäinen sänky, joka on jo elämänsä nähnyt. Puinen kaappi, joka on vähintäänkin yhtä ajan

kuluttama kuin sänkykin. Toivottavasti pian pääsen pois täältä palvelemaan kuningasta hänen henkivartijanaan.

Ovi avautui, ja sisään astui Tuca'Runin päällikkö, Alex Shummer. Päällikkö on Luulaxen vanhoja kenraaleja, joita kunnioitetaan ympäri Luulaxea. Hän on taistellut eturintamassa Parzin kahakoissa, kyklooppivastarinnoissa ja Mak'Hrongin partioita vastaan. Hänen toinen silmänsä on tehty lasista. Päällikön kalju pää on sodassa saatujen arpien peitossa. Jopa hänen mursuviiksiensä alla on arpia. Nousin välittömästi sängystäni hänen astuttuaan huoneeseeni.

- Lavim Greench, mitä tämä on? Miksi makaat sängylläsi ilman pakollista univormua? huusi päällikkö syvällä äänellään.

Univormuun kuului ruskea rintahaarniska ja ruskeat metallikengät, alle vielä valkoinen paita ja vaaleat pitkät housut. Jokaiseen asustukseen sai valita aseen, mitä kantaa. Itse valitsin taistelukirveen. Alexilla oli päällikkö vaatetus; ruskea takki, jonka helma oli jalkojen korkeudella ja punaiset silkkihousut, sekä mustat saappaat. Hän kantoi jatkuvasti miekkaansa mukana. Minulla oli nyt päälläni vain valkoinen paita ja lyhyet, juuri polvien yläpuolelle ulottuvat housut.

- Anteeksi, päällikkö Alex. Halusin vähän vilvoitella, koska haarniska on kuuma, vastasin Päällikölle valehdellen.
- Ymmärrän täysin Lavim, mutta saadaksesi suosituksen kuninkaalle sinun täytyy totella sääntöjäni. Muuten lennät sieltä pois kuin noita Mak'Hrongista, Alex sanoi virne naamallaan. Oliko tuo vitsi?
- Selvä Päällikkö! Oliko jotain muuta asiaa? kysyin Alexilta.
- Laita univormusi ylle ja ilmoittaudu portille. Vangin siirto "rauhaa rakastavasta maasta", vastasi Alex katsoen seinälleni. Hän sanoi sen kuin vihaisi tuota valtiota. Valitettavasti Alex oli nationalisti, eli hän rakasti omaa maata ja vihasi muita maita…Hyvin paljon.
- Kurkizaanista? Mitä hän on tehnyt, että hänet siirretään tänne? sanoin Päällikölle hämmentyneenä. – Jos he tekevät jotain väärää, heidät karkoitetaan eikä vangita.

- Peikko oli tappanut Luulaxen diplomaatin. Kehtaakin tappaa yhden meistä! Onneksi itse suurshamaani on antanut luvan siirtää peikon tänne, päällikkö sanoi vetäen taskustaan Kurkizaanin sinetillä varustetun kirjeen. Päällikkö laittoi kirjeen nopeasti takaisin taskuunsa näytettyään sen minulle. Ennen kuin Alex lähti huoneestani, hän sanoi vielä: ”Vauhtia.”

Menin vaatekomerooni luo ja aloin laittaa univormua ylleni. Lisäksi laitoin onnenkoruni kaulaani. Laitettuani korun lähdin kävelemään portille päin. Avasin oven käytävään, käännyin oikealle ja kävelin portaita alas nopeasti.

Alhaalla käännyin oikealle ohittaen muurin kiviseinää. Vankila oli neliön muotoinen ja keskellä oli aukio, jonne viedään ihmisiä teloitettavaksi. Vankilan yläpuoli oli tarkoitettu vartijoiden oleskelua ja nukkumista varten. Vankilan kellarissa säilytettiin vangit. Tuca’Runin pohjoispuolella tehtiin lounaat vangeille ja vartijoille, ja kokit myös nukkuvat siellä. Eteläpuolella oli portti, josta pääsi sisään vankilaan. Itäpuolella vankilaa oli Alexin toimisto, jossa hän vietti suuren osan ajasta. Siellä oli myös kaksi tietä kellariin. Ja viimeisenä, länsipuolella oli vartijoiden huoneet.

Portille päästyäni näin viisi vartijaa Alexin lisäksi. Koko henkilökunta oli kokkeja lukuun ottamatta paikalla. Alex oli portin keskellä, ja vartijat olivat hänen takanansa rivissä, joten menin muiden vartijoiden luo riviin ja asetuin Vassin viereen.

- Mikä kesti, luuseri? Vass kuiskasi minulle oikealta puoleltani.
- Pää kiinni, kuiskasin takaisin. En millään jaksaisi tätä pitkätukkaista hyypiötä.

Saavuin ajoissa, koska kaukaa alkoi näkyä hevoskärryt, joissa oli Kurkizaanin vaakuna. Saavuttuaan portille hevoskärryjen peikkokuljettaja sanoi: ”Vangin siirto Kurkizaanista Luulaxen Tuca’Runin vankilaan.”

Peikko oli vihreä, lyhyt ja kalju. Kaikkilla peikoilla näkyi kaksi torahammasta, mutta tällä peikolla näkyi vain yksi. Peikkojen silmät ovat suuret, samoin korvat. He olivat hyvin älykkäitä ja näppäriä, mutta

kiivaita ja huumorintajuttomia, ainakin omasta mielestäni. Kaikki peikot ovat suunnilleen puolet ihmisen korkeudesta. En ollut nähnyt yhtään peikko, joka olisi ihmisen jalkoja pidempi. Tämä peikko oli pukeutunut hyvin aateliston vaatetusta muistuttaviin ruskeisiin juhlavaateisiin. Hänellä oli jopa pieni söpö kravatti kaulassaan.

Alex astui peikon eteen taputtaen hevosta päähän. Alex tykkäsi eläimistä.

- Olen Alex Shummer, Tuca'Runin vankilapäällikkö, sanoi Alex antaen paperin peikolle, lopetettuaan hevosen koskettelun. Se oli sama paperi, jonka hän näytti minulle. Peikko tutkiskeli paperia ja antoi toisen paperin.
- Uudet määräykset suurshamaanilta. Toivottavasti päällikölle sopii tämä, vastasi peikko ojentaen ruskean kirjeen. Alex avasi kirjeen ja alkoi lukea sitä. Näin, kuinka päällikön kasvoille tuli selkeä hymy hänen lukiessaan kirjettä.
- Tämä sopii mainiosti, sanoi Alex iloisesti. Ihme, ettei Alex ollut töykeä peikolle, kuten hän oli muille kansalaisille.
- Otetaan vanki pois kärryistä, niin voin lähteä takaisin Kurkizaaniin.
- Selvä, Mike ja Vass! komensi Alex. Kaksi vartijaa rivistäni meni auttamaan vangin nostamisessa.

Kun vanki saatiin kärryistä, vihreä peikko lähti kulkemaan takaisin kotimaahansa. Mike ja Vass pitivät vankia paikallaan Alexin edessä. Vanki oli sininen peikko. Peikolla oli vaaleansiniset puolilyhyet hiukset, jotka osoittivat ylös. Peikolla oli myös metallireunalliset tummentuneet lasit. Vanki oli pukeutunut ruskeaan vaatetukseen, joka oli revennyt ja pahasti kulunut. Peikko oli myös lyhyempi kuin vihreä peikko, joka toi hänet tänne. Hänen naamaansa ympäröi huivi, jonka takia en nähnyt hänen naamaansa.

Alex meni peikon eteen ja katsoi häntä halveksuvasti alas.

- Tervetuloa Tuca'Runin vankilaan, murhaaja! Alex sanoi kävellen edestakaisin katsoen edelleen vankia luoden kuvan siitä, että hän oli ilkeä ja julma. Alex oli oikeasti leppoisa ja

vähän ahne henkilö, joka rakasti sääntöjä. Hän oli todella vihainen, kun peikko oli tappanut Luulaxen kansalaisen, mutta siitä huolimatta kunnioitin häntä.
- Alkuperäisten määräyksien mukaan sinut olisi tuomittu kuolemaan vanhuuteen, mutta uusien määräyksien takia sinut on tuomittu teloitettavaksi.

Näin kuinka kaikkien rivissä olevien kasvoille kohosi hymy, eivätkä he pysyneet aloillaan. En ihmetellyt sitä lainkaan. Ainoa hauskuus täällä oli vankien teloittaminen, hehän olivat vain murhaajia. Toimimme oikeuden nimessä tappaaksemme murhaajat.

- Kaikki paitsi Lavim, järjestäkää teloituspaikka valmiiksi! Alex huusi vartijoille.
- Te tapatte viattoman peikon. En ole murhannut ketään! keskeytti peikko ja sanoi hyvin päättäväisenä: – Ja te valehtelette! Suurshamaani ei kosk-.
- Hiljaa! Olet valehteleva murhaaja, Alex vastasi peikolle kiivaasti. Alex nosti käden lyödäkseen häntä, mutta rauhoittui ja laski kätensä alas. Sen sijaan hän otti kiinni peikon kädestä, jolloin Vass ja Mike lähtivät pois. Peikolla ei ollut ollenkaan kahleita. Miksi hän ei vain rimpuilisi ja juoksisi pakoon?

Muut vartijat menivät vankilan sisälle järjestämään teloitusta, ja minä jäin Alexin ja vangin kanssa vankilan ulkopuolelle. Päällikkö katsoi minua.

- Lavim! Vie tämä kuollut peikko selliin huomiseen saakka.
- Miksi huomiseen? Emmekö me teloita häntä tänään? kysyin Alexilta.
- Pitää viedä teloituskirves teroitettavaksi. Emmehän halua tappaa tätä vankia tylsällä kirveellä, vaikka hän ansaitsi sen, Alex sanoi humoristisena.
- Selvä, päällikkö. Vien tämän peikon selliin, vastasin Alexille ottaen vangin olkapäästä kovasti kiinni. Tuntui kuin olisin taluttanut peikkoa.

Alex tuli myöhemmin perässä ja veti vivusta, joka oli vankilan sisäseinässä. Metalliportti laskeutui alas lukiten kaikki vankilan sisälle. Päällikön toimiston molemmilla puolilla oli portaat kellariin. Päätin ottaa lähimmän tien vankilaan. Laskeuduttuani alas lahonneita portaita avasin lukitun metallioven avaimella, jotka kaikki vartijat olivat saanet. Se ovi johti huoneeseen, joka oli täynnä sellejä. Meillä oli vankilassa 20 vankia, jotka oli tuomittu tänne murhasta, maanpetoksesta tai seksuaalisesta hyväksikäytöstä. Onneksi ensimmäinen selli vasemmalta puolelta oli tyhjä, joten päätin laittaa peikon sinne ja lukitsin häkin. Ennen kun pääsin lähtemään, peikko istahti lattialle.

- Kaunis koru. Mistä sait sen? peikko kysyi minulta. Hän näki kaulassani olevan korun. Hänen äänensävynsä on hyvin rahallinen, rauhallisempi kuin muilla peikoilla.

Koruni oli pieni, suorakulmainen ja musta metalliesine, jossa oli paljon symboleja. Miten hän näki sen?

- En tiedä, vastasin peikolle, koska päätin jutella hänen kanssaan. Hän kuolisi huomenna, eli peikko voisi sanoa viimeiset sanansa minulle.
- Miksi et tiedä? Mistä sai sen? peikko jatkoi kysymyksiään.
- Minulla oli tämä kaulassa, kun minut jätettiin orpokotiin.
- Mielenkiintoista, olet orpo, peikko ihmetteli. - Mitä nuo symbolit tarkoittavat? hän jatkoi.
- Kukaan ei tiedä. Olen kysynyt velhoilta, shamaaneilta ja alkemisteilta, vastasin hänelle katsoen koruani. - Miksi sinä haluat puhua kanssani? kysyin häneltä vaihteeksi.
- Että tulet säälimään minua, kun kuolen. Minä en ole murhaaja, hän sanoi rauhallisesti.
- Mitä sitten teet täällä, peikko? kysyin häneltä vihaisesti. Luuliko hän, että olen tyhmä?
- Kutsu minua oikealla nimelläni. Olen Chillz Freh, jääpeikko. Kyläni parhaita nikkareita, hän sanoi minulle ylpeästi.
- Miksi olet täällä ”Chillz”? Jos olet viaton, miksi sinut tuomittiin teloitettavaksi?

- Minut lavastetiin murhaan, jota en tehnyt. Usko minua! peikko hyppäsi kaltereihin kiinni saadakseen painotettua asiaansa.
- Niin ne kaikki sanovat. Hyvästi!

Käännyin poispäin vangista ja olin valmis lähtemään.

- Ennen kuin lähdet, viimeinen kysymys. Pelkäätkö kuolemaa? Minä ainakin pelkään.

En vastannut mitään. Aloin kavuta rappusia pitkin jättäen Chillzin vankilaan. Alkoi olla myöhä, joten päätin mennä nukkumaan.

Chillz

Kellari, mitä he väittivät vankilaksi, oli todella huonossa kunnossa. Sellejä oli 30 kappaletta, jos laskin oikein. Kellari oli suorakulmainen, vastapäätä ja vieressäni oli rivikkäin sellejä. Käyttävä oli hyvin likainen. Siivoavatkohan vartijat tätä paikkaa koskaan? Vastapäisessä sellissä näin vanhan miehen, joka tuijotti minua. Vanhalla miehellä oli todella pitkä valkoinen parta, uskoakseni ainakin kymmenensenttinen. Hän oli pukeutunut valkoiseen kaapuun. Lisäksi hän oli todella ruipelon näköinen.

- Voinko auttaa sinua? kysyin vanhalta mieheltä
- En ole ennen nähnyt jääpeikkoa Luulaxessa, vanha mies sanoi yskien verta. Miehen ääni kuulosti hyvin sairaalta. Hän ei voinut hyvin.
- Tarvitset hoitoa! Kutsun vartijan…

- Älä yritä peikko, keskeytti vanha mies minut. - Tuca'Runin vartioille on annettu päälliköltä yksi tärkeä sääntö: "Vangit eivät saa hoitoa, ja vain hyvät vangit saavat ruokaa. Vahvimmat odottavat teloitusta, ja heikoimmat kuolevat selleihinsä."

Kuultuani tuon mieheltä järkytyin. Täällä ei välitetty vangeista. He kohtelivat meitä kuin likaisia rottia. "Hyvät vangit saavat ruokaa." Mitä se tarkoitti? Ovi avautui, ja sisään tuli eri vartija, joka alkoi lajitella ruokaa joillekin. Hän tuli minun eteeni ämpärin kanssa.

- Viimeinen ateriasi, murhaaja! hän sanoi minulle heittäen leivän kaltereiden lävitse.

Leipä oli vaaleanhomeinen, eli he tarjosivat täällä homeista leipää.

- Ei se aina ollut tällaista, sanoi vanha mies katsoen leipääni kuolaten.
- Eikö?
- Ei, muistan kuin saimme perunaa ja kasviksia, joka päivä. Mutta kun Alex Shummerista tuli vankilan päällikkö, kaikki muuttui. Ei enää kunnon ruokaa, ei vessakäyntejä, enemmän teloituksia ja vähemmän hoitamista, vanha mies sanoi surullisesti.
- Kuinka kauan olet ollut täällä?
- Olen 80-vuotias ja olen ollut täällä 50 vuotta.
- Minun täytyy auttaa sinua!

Hänen oli täytynyt olla vahva selvitäkseen tähän hetkeen saakka. Rottakin tietäisi, että pian vanha mies kuolisi pois. Meidän täytyi päästä pois! Minun täytyi löytää yrttejä vanhalle miehelle tai auttaa häntä pakenemaan. Olin ruosteisessa selissä, kunnon voima voisi saada kalterit irti. Ei! Toinen metalliovi oli lukittu. Ehkä minun lasini osista voisi tehdä leikkauslaitteen. Ei! Liian vähän osia. Lattia oli homeinen, joten voisin kaivaa tieni ulos. Jos laskin oikein, tasaisella tahdilla voisin päästä 12 metrin päähän. Mutta vartijat varmaan tiedustelivat täällä, joten sekin olisi hyödytöntä.

Vanhus kuolisi ilman yrttejä, ehkä kivuliaan kuoleman. Katsoin homeista leipääni. Viimeinen ateriani oli todella huono, joten heitin leivän käytävälle. Vangit alkoivat kurottaa homeista leipää kohti saadakseen ruokaa. Muutaman tunnin päästä vangit yrittivät yhä kurottaa leipää kohti.

Otin lasit pois päästäni ja otin niiden sisältä lapun, joka oli kalenteri ja piirros. Piirros oli kodistani. Kalenteriini oli merkattu päivä, jonka takia olin täällä. 15 päivää sitten olin ollut kyläni arvostetuin nikkari. Tunsin, kuinka kyynel tuli silmästäni. En halunnut kuolla! Pyysin jumalia, vaikka en ole uskovainen. Pelastakaa viaton peikko! Pian aloin saada unen päästä kiinni, joten laiton kalenterin lasien sisään ja lasit silmilleni. Menin unten maille.

Legendoja ja Tarinoita:
Tuomion Kenraalit

LEGENDA ON HERÄNNYT, JA SAMALLA TUOMIOPÄIVÄ

TUOMION KENRAALIT JA WOC'ECAF OVAT PALANNEET JA VALMIINA TUHOAMAAN KOKO SISÄMAAILMAN. VOIVATKO VANGINVARTIJA, VANKI, ARKEOLOGI, MESTARINOITA JA VERENHIMOINEN MAKRIALAINEN LÖYTÄÄ KEINON HEIDÄN TUHOAMISEENSA?
JÄÄVÄTKÖ HE JA KOKO MAAILMA TARINOIHIN?

9 789528 061700